

[Margrete Auken]

terslæb i forhold til i hvert fald Sverige og Vesttyskland. Hvor er det, vi går i spidsen? Det må vi prøve at få pindet ud.

Hr. Erik Holst vil jeg da godt takke for støtten. Jeg er stort set – det skulle gerne være fremgået af det foregående – enig i de bemærkninger, der er kommet. Jeg tror nok, at noget af det, der har grebet os i forbindelse med, at der ikke må dispenseres, er, at dispensationer ikke handler om de katastrofesituationer, fru Lone Dybkjær nævner, men om, at man sådan lige for en sikkerheds skyld sørger for, at rammerne ligger et par kilometer over, hvad der er brug for. Altså, der er givet en 2-årig dispensation til Nybroværket, skønt det ligger langt under i øjeblikket. Det er sådan nogle »for-en-sikkerheds-skyld-dispensationer«, og det bliver vi måske lidt neurotiske af, så vi kommer til at skrive, at der slet ikke må dispenseres – af bar panik – men o.k., selvfølgelig kan vi da forhandle de ting, men altså tak for opbakningen, det var meget opmuntrende.

Og så til hr. Ahlmann-Ohlsen og for den sags skyld også hr. Sønderby, skønt de udtrykte sig lidt forskelligt. Hr. Ahlmann-Ohlsen mente, at når nu Danmark fik råd, efter at vi havde fået guldregnen over os ved hjælp af den konservative politik, så ville man godt gøre noget ved miljøet. Jeg må indrømme, at det kunne ligefrem få mig til at håbe på – ja, det gør det sådan set under alle omstændigheder – at det går så godt, som regeringen siger. Jeg er lidt bekymret for miljøet, hvis det skal være afhængigt af, hvordan det nu går med regeringens politik i øvrigt. Vi kan ikke helt sammenligne omkostningerne, for det er også noget med, hvad det koster vores børn, børnebørn og oldebørn på en noget mere belastende måde end renter og afdrag, hvad jeg ikke tror at hr. Ahlmann-Ohlsen er uenig i.

Hr. Sønderby mener, at problemerne er klaret ved ministerens forslag. Det er sagt til skræk og advarsel til ministeren, for hvis man i øvrigt ved, hvad hr. Sønderby mener om de her ting, – ikke? Jeg vil lige sige, at der står ingenting i det forslag ud over det, fru Lone Dybkjær og jeg selv gjorde opmærksom på, at det er en bemyndigelseslov til hvad som helst.

Så til fru Lone Dybkjær, som igen skal have en tak. Det er altså lidt svært at gøre de radikale helt tilpas. Vi fik at vide sidste gang

med hensyn til frister – vi citerer det oven i købet for at dække os ind, af bare venlighed – at der ikke er noget, hverken teknisk eller økonomisk, der hindrer folketinget i i januar eller februar eller marts måned 1984 at vedtage et maksimalt svovlindhold på 1 pct. med ikrafttræden den 1. oktober 1984. Det er så det, vi har gjort.

Vi vil godt flytte også en sådan frist, hvis det endelig skal være, men lad os prøve at snakke om det. Jeg tror, man kan klare meget ved at tage den svovlfattige Nordsøolie og blande den op med lagerolien. Der er meget lidt, for vi er meget, meget langt nede med Nordsøolien, hvis vi begynder at bruge den og ikke bare sender det hele ud af landet. Men vi skal da gøre os umage én gang til for at prøve at blive gode venner med de radikale, så vi får de her ting igennem. Det skal ikke strande på det.

Jeg tror ikke, at der er mere, der skal bemærkes – jo, lige én ting, fru Lone Dybkjær. Det bliver sagt om f.eks. nr. B 39, at det måske ikke er en nødvendig lovgivning. Det er sikkert rigtigt, men det er heller ikke lovgivning. Der er ingenting af det her – det vil jeg meget gerne fastholde – der er lovgivning. Det kan alt sammen laves af ministeren med den eksisterende lovgivning. Det, vi kan blive bange for, hvis vi vedtager ministerens lovforslag, er, at så rabler det om ørerne på os. Hvis ministeren får lov at beholde sine krykker og sin støtte og sin opbakning, så er der en chance for, at vi kan få de her ting igennem, og det er uden lovgivning, og derfor er det heller ikke så afgørende. Vi får bare pålagt, at de ting skal respekteres.

Jeg har ikke haft meget lyst til at gå ind på hr. Maistedes betragtninger i dag, men der var alligevel én, der slog mig, ud over den med den offentlige sektor. Hørte jeg rigtigt, sagde hr. Maisted, at når det nu var sådan, at vi slap af sted med at eksportere vores problemer og det spillede så lille en rolle i udlandet, så var det jo egentlig en meget fiks måde at løse det på i stedet for alt det her. Var det det, jeg hørte at hr. Maisted sagde, at når der endelig er noget, vi kan komme af sted med at eksportere, hvorfor skal vi så ikke gøre det? Sådan kan man jo gøre den end tand værre.

Jeg tror, jeg har svaret fru Anne Grete Holmsgård med det, jeg allerede har sagt. Det er klart, at det er ting, jeg er enig i. Jeg